

Wõta ja loe!

№ 5. — VI. aastakäik.

Siig hilja!

Keegi rikas kaupmees hr. L. New Yorgist reisis A. Ühendriikide lõunaosasse ja abiellus seal rikka ja haritud neiega. Nad läksid pärast abiellumist tagasi New Yorki ja heitusid seal ilmaelu meelilawatesse woogudesse. Noor proua oli oma tüdrukupõlwes kannud siidames igasust waezeile ja wiletsaile head teha. Et ta mees aga külmalt Kristusesse suhtus, ja ta oma meest wäga fargaks pidas, siis läks ta wiimase ilmawaatega kaasa. Selle maailma lõbude pärast oli ta siida. Oh tu oh tu järele weefsid nad mõnes jeltstkonnas, featris, konfserdil wõi ballil. Kuidas moe kohajelt end juurepärastelt ehkida, see oli ta juures kõige fähksam.

Aastaid pärast seda tegi ta ükfinda reisi. Teel suhtus rongiõnnetus ja ta sai surmawa seesmise wigastuse. Ta wiidi lähemasse raudteejaama, kuhu kutsuti nii kiirelt kui wõimalik naabrustulast arst dr. B.

Kohfamijest folle prouaga jufustab mainitud arst:

„See oli kõige walujam elamus mu elus. Ma pidi nalle ütlema, et tal on weel ainult üks tund elada. Ta ei funnudki walusid. Et ta nii rasteski wigastada oli saanud, wõis waid jellest ära funda, et ta end liigutada ei saanud. Pole ime, et ta fugugi ustuda ei jaksanud, et ta seijuford nii kõsine on.

„Ma pean foju saama,“ ütles ta ofjustawalt, — „New Yorki.“

„Proua L., see on wõimatu. Kui Te ennast ärrifate, siis lühendab see weel enam Teie elu.“

Ta lamas põrandal. Kõnduiforid rullisid kofku ta mantli ja panid jelle falle pea alla.

„Mul on siis weel waid üks ainufene tund elada, ütlesite Teie?“

„See on mu walus kohustus Teile seda üf awalbada.“

Ta õhtas raskelt. „Mii pean ma lõpetama! Mis on mulle järele jäänud maailmas? Seda pole palju, härra doktor!“ ütles ta kibeda naeratusjega.

Mehed lahtusid ruumist ja ma panin finni ufse, et ta jefatud ei jaaks.

Mõni aeg lamas ta waitjelt. Siis ütles ta fugewa fjemise ärrifusjega:

„Kui palju head ma teha oleksin wõinud! Kõik see raha ja aeg on kadunud. Mis oleks ma wõinud kõik teha waestele ja haigetele? Müüd on see kõik hilja! Weel üksainus tund waid!“

Nüüd on jee kõit hilja! Veel üksainus tund maid!"

Sijemine liigutus kaswas. „Härra doktor,“ hüüdis ta, „Siilgada tahtsin ma maailmas, teisi ületada oma järaga! Nüüd on mul vaid üksainus tund — üks tund! See on liig hilja!"

Kuid tal polnud niigipalju. Rahjassuswapustus muutus ifta ägedamaks ja ta surigi üsna pea peale nende sõnade. Üksti jutlus ei oleks võinud mind nii sügawalt mõjutada, kui see meeleheiflik kirjendamine:

„See on hilja!"

Agaga kui palju inimesi jarnanewad oma tegudes ja mõttewiisijes sellele prouale. Ainult sellesinajese maailma fuhistest asjadest ja lõbudest haaratud, elawad nad ifeendale ja wahetawad hoopis ära oma elumõtte. Võpüks tuleb surm ja mis on neil siis Sumalale näidata? Elu täis wõlgu ja hoolimatust ning neile jobib nii wäga prohwet Seremia sõna: Meie oleme maas oma häbis ja meie teofus katab meid, sest Jehoowa, oma Sumala wasfu oleme paffu feinud, meie ja meie wanemad oma noorest põlwest jaadit fänapäerwani ja ei wõtnud mitte kuulda Jehoowa, oma Sumala, häält — 3:25. Midagi pole neil seal, mis neile surmatunnil wõiks paffuda troosti ja kindlust; palju enam on nad piinatud kohtu hirmust. Selles ei aita neid üle effeheitel, mida nad on sunnifud tegema endale oma kaotatud elu pärast, ei, see kaswatab veel neid piinu. Nüüd tuleb kahetsus, kuid pole, kes neid õndsusse wiib; ah, kui kõijised on siin tohal Pühakirja sõnad: „M a a i l m a k u r w a s t u s j a a d a b j u r m a.“

See oli ka ekfifus, selle proua juures, kui ta mõtles oma heafegude läbi Sumalale meelepäraseseks jaada. Ka kõige paremad teod ümberpöörata inimese juures ei maffa Sumala juures hinge päästmiseks. Isjand nimetab neid „jurnud tegudeks,“ milledest jüdamefunnistus peab jaama puhastatud, niijama hästi kui „kurjades tegudest,“ nagu: tapmine, abielurikkumine, wargus jne. Sumala ees maffab maid uus loomus.“ Inimene peab seega kõigepealt uuesti jündima, enne kui wõib kanda Sumalale meelepäralist wilja. „Kes ülewalt ei jünni, ei wõi Sumala riiki näha jaada“ — Joh. 3:3. Seepärast ei laje Sumal pöörmatuile kuulufada: „Tee head!“ maid

„Näenda meelt ja pööra ümber!"

Ja jälle ütles ta: „Kes minu sõnu kuulab ja usub sellesse, kes minu on läkitanud, sellel on igawene elu.“ Kes usub Pojasse, sellel on igawene elu; kes aga ei usu Poja jisse, ei pea elu nägema, maid Sumala wiha jääb tema peale. — Joh. 5:24; 3:36.

Für Alle.

Õnnelikumaid hetki elus on ifta need, kus armastust wastu wõetakse ja jagatakse. Kuid see peab olema armastus, armastus ja mitte jagatud ifetus.

Pealkirjata teetulp.

Küsid es ühes külas teatud teed, Jain ma wastufjets: „Seal ülewal seijab teetulp. Kui Teie selle järele kurti mõtate, siis ei kaota teie õiget teed.“ Teetulpba leidjin ma, kuid ei mingit pealkirja ta põiklaur katel. Mis mulle pidi olema abiks, muutus meeleepahaks. Kuid see oli mulle ta õpetufjets. Kas me kristlased ei pea olema oma taasinimestele teenäifajaks kõige kõrgema sihi poole. Aga mis siis, kui teised meie elust sugugi seda wälja lugeda ei saa, et oleme taewariigi kodanikud ja rändame igawese kodumaa poole. Oo, milline peffumus neile! Lõpuks ei uuri nad üldse enam edasi teed taewa poole. Hej. 33:8 järele oleme taasjüüdlased kui sarased hinged hufkumad. Sellepärast tahame täna endile küsimuse esitada: millised teenäifajad oleme meie? Kui oleme pealkirjata teenäifajad, siis oleme oma kristlikkusega taasinimestele pahandufjets. Nähatse meid aga tõelisel Seesuse järelekaimeses, siis oleme kui pilwe ja tulejammas kõrwes, mille järele wäsinud rändurid wõiwad suunata samumud taewase Seruufalemma poole.

Für Alle.

Hää rohi.

Kirikuisa Antoniuse juures käis teegi wend kurtmas, et ta on piinatud kaurwameelsusest ja rasteist mõtteist waewatud. Uhel päewal tuli ta jälle ja taebas, et raste koorem ta südant rõhub. A. wastas talle: „Sa pead haigerawitsejaks hakkama ja teistele wiima lohutust ning abi, siis saad paremaks.“

Ahastatud wend arwas seda alul naljameetmijets, siiski kuulas ta sõna ja koges peagi, et see nõuanne hästi mõjus. Teiste häda juures sai ta oma süda jälle soojaks ning awaraks, ja teiste teenimisel sai ta iseeneest wälja. Ta õppis armastama ja teiste eest paluma. Wana troostirikas ust, mis tal warem oli, pöördus jälle südamesse tagasi ja ta oli paljudele õnnistufjets.

Mine ja tee sina nõndasamuti. See on parim rohi kurbmeeluse ja enesehalesemise wastu.

Robert Moffat,

kuulsa Aafrika uurija D. Livingstone'i äi, on kangelaslikke kujukuid misjonipõllul. Pikk aastakümneid kestnud töö mustanahkade keskel wäärub meie imestust ja sellepärast on selle mehe elulugu, mis äsja ilmus, parimaks kirjaks noortele. Hind 15 jenti.

1.

Wiisil: Irgake, nii wahid hüüdwad. P. 355.

Sumalate Sumal kuule, Kui tõstame ju templi poole Siin
ufus oma palme käed! Püha, auline Jehoowa, Sa wägem maa ja
faewa looja, Sind kummardawad faewa wäed. Kõikide kuningas,
Tundmata saladus, Kõrge wägi, Suur oled ja! Suur on ju
arm ja heldus ka!

Suur on sinu elu-ase, Ei maa ja faewa ruumidesse Sa
mahu omas suuruses, Siiski mahud waeše kotta Ja tahad elu-aset
wõtta Ka ühe waga hinge sees; Sa elad walguses, Ei sinu
silma ees Warjul ole Ei midagi; Sa jelgesti Kõik näed ja
fauleb alafi.

2.

Wiisil: Pulmad on valmistud. P. 31.

Sa jurid armuga, Isjand, mu eest, Sa päästsid werega
Mind needmijest; Saba, mu Seesuke, Et wõiksin midagi Ka feha
jinule, Su armu eest!

Sa ennašt ohwerdand, Seesus, mu eest, Mind wälja armas-
fand Pattude seest; Mu kallis hinge kroon, Ma julle ohwriks
foon Kõik, mis mul iial on, Su armu eest.

Uuf südant palun ma, Isjand, ju käest, Mull' jeda anna ja
Su were wäest; Et wõin jind teenida Sõna ja teoga, Su auks
elada, Su armu eest.

(Wõib ka laulda wiisil: Sigemal Sumal Sull')

3.

Wiisil: Sigemal, Sumal sull'.

Noorus, jind hüütakse, Aeg üürife, Päästa jind püütakse,
Aeg üürife; Su kuldne kewade Læeb mööda kiiresti, Ei tule
tagasi, Aeg üürife.

Pea närssib eluõis, Aeg üürife, Oh kuhu jaad ja siis? Aeg
üürife; Maaailma rööm ja lust Toob palju wiletsust, Ja wiimaks
hukatusst, Aeg üürife.

Surm tuleb wõmata, Aeg üürife. Wiib noori ära ka, Aeg
üürife! Oh nõua hoolega, et õndsaks jaaksid ja, Kui pead surema,
Aeg üürife.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti;
10 tütti — 15 senti. Ilmub 1 kuuks. Wastab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wätiemaale
60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatnõisjoni heaks, tellimisi ja
taastõid saata toimetaja aadressil P. Sink. — Päikesse 5—7, Tallinn. Tel. 446—22,
raha posti jookswale arwele nr. 353.

Ilmub 9. weebruulil 1937.

„Külwaja“ trükk. Tallinn, Rataskaewu 6, tel. 450-67.

